

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی وحدت انسان و جهان در فیزیک و عرفان

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه و کلام، دوره 45، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سیدمرتضی حسینی شاهرودی - استاد دانشگاه فردوسی مشهد

فاطمه فرضعلی - دانشجوی دکتری دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

از نظر عرفا خلق به معنای عرفی آن، وجود حقیقی ندارد و هر آنچه در عرصه گیتی مشاهده میشود، جز تجلی ذات احدی خداوند نیست. همه موجودات نمودند و بود حقیقی منحصر در ذات الهی است. به تعبیر دینی هر آن چه در سرای وجود جلوهگری میکند وجه الله است. از دیگر سوی، انسان خلیفهاالله است و به دلیل جامعیت اسماء الهی و تام بودن مظهریت حق، می تواند سلطه علمی و فعلی بر عالم هستی داشته باشد. از نگاه فیزیک نوین نیز، در بنیاد جهان، یکپارچگی شگفت انگیزی حاکم است و انسان به عنوان تنها ناظر آگاه و با نگاهی عمیقتر یک سهیم، نقش کلیدی و تعیینکنندهای در تبیین و حتی تکوین جهان ایفا میکند، به گونهای که تصور وجود جهان بدون انسان محال است. در این نوشتار وحدت بنیادین اجزاء جهان و رابطه انسان با جهان هستی در حوزه عرفان و فیزیک به گونهای تطبیقی طرح و بررسی میشود.

کلمات کلیدی:

انسان، خلیفهاالله، عقل، وحدت، فیزیک کوانتوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/644135>

